

וְיַקְרֵב אֹתָן יְמִינֵךְ כִּי תְּמִימָה

(7)

לייחס את פנוי העילן, נבננו בערב שפט
עם ומלודומו חטנה מבעוד יומם, וקבע תקנות
מבועד יומם הדרא אמרה ששומר יעקב את השפט
"קדום שניתנה."

אנו בכם

(8)

וְיַחֲנֵן אֶבְרָם

את-שלוי אשתו ואת-לוט בז'את-חו'ו ואת-קל-רכושם אשר ר' בשׁו' ו'את-
הנפש אשר עשו בחן וניצאו ל'כת ארץ כנען ישבאו ארץ כנען:
ויעבר אברם בא-רץ עד מקום שלם עד אלון מורה והכנעני או
בארץ: וברא יהוה אל-אברם ויאמר לך א-רץ הארץ הזאת
ויבן שם מזבח ליהוה הנראה אליו:

בטהרין

(9)

ויקם בלילה והוא וו'קח

את-שתי גשו' ואת-שחת. שחתיו ואות-אחד עשר ילדיו ויעבר את
גד מעבר יבק: וקחם ויעברם את-הזהל ויעבר את-אשרilo:
ה כי ויזיתר יעקב לבדו ויעקב איש עמו עד עלות השחר: וירא כי לא
כ' יכול לו גייג בעכני-ירכו ומתקע בפעריה ועקב בהאבקו עמו: ויאמר
כח שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם-ברקחני: ויאמר
כט אליו מה-ישמך ויאמר יעקב: ויאמר לא יעקב יאמ' עוד שמך כי
ל אם-ישראל כירשיך עם-אללים ועם-אנשים ותוקל:

כט (ט)

(10)

(כח) וייתר יעקב לבדו, כלומר שהעביר כל אשר לו, שלא היה
עו' לעבור אלא הוא לבדו, וזכה לעבור אהיריהם, כי לבוח דרכ'
אתרת שלא יפגשו עשו נחכוון, ויאגס מלאך עמו, שלא יוכל
לבוח ויראה קיומ' [הבטחות] של הק' שלא יזקחו עשו.

כט (ט)

(11)

ויצו משה ווקני ישראל את-העם לאמר שמך את-בל-המצוה אשר
אנכי מצוה אתכם חיים: וזה ביום אשר העברנו את-הירדן אל-ב'
הארץ אשר יהוה אל-היה נמן לך ותקמ'ת לך א-בנינים גדלות וסדרת
אתם בשיד: וכחבת עליון את-קל-דבורי התורה הזאת בעברך
למען אשר תבא אל-הארץ אשר יהוה אל-היה נמן לך ארץ זבת
חולב ודבש כאשר דבר יהוה אלהי-אביך לך: וזה בעברכםอาท'
הירדן תקלמו את-האבותים האלה אשר אנכי מצוה אתכם חיים
בנהר ציון וסדרת אותם בשיד:

כט (ט) כי גלאו

(12)

(כח) וייתר יעקב, שפה פלים קטן וחו' עליהם.³⁵ ייאבק איש,
מנחם³⁶ פי': ויתעפר איש, לשון: אבק, שהיו מעלים עפר
ברגיליםם ע"י נעוריהם... ולי נראה שהוא לשון: ויתקשר ולשון:
ארמי הוא: בתיר דאפיקו ביה³⁷, ואבק לה מיבק³⁸, לשון:
עניבת, שכן דרך שנים שמתעצמים להפל איש את רעהו שvocabko
ואובקו בדורותיהם. ופירשו רוז'ל³⁹ שהוא שר של עשו.

כט (ט)

(13)

(כט) כי על השחר, וצידן⁴⁰ אני לומר שירה [באים]⁴¹. ברוכני,
הודה לי על הברכות שברכני אבי שעשו מעורע עליהו⁴²

כט (ט)

(14)

(כט) לא יעקב, לא יאמר עוד שהברכות באו לך בעקבה וברמיה
כי אם בשורה ובגלו' פנים, וטפרק שהקב' ה' נגלה אליך בבית אל
ומחליף את שמק', ושם הוא מברך, ואני שם אהייה ואודה לך
עליהן, זהה שכחוב: וישר אל מלאך ויכול בכה ויתחנן לו (הושע
יב' ה), בכה המלאך ויתחנן לו, ומה נתחנן לו: בית אל ימצאנו
ושם ידבר עמו (שם), המתן לי עד שידבר עמו שם. ולא רצה
יעקב, ועל כrho' הודה לו עליהן וזה: ויברך אותו שם (פסוק ל),
שהיה מתחנן להמתין לו ולא רצה⁴³. ועם אנשים, עשו ולבן⁴⁴*.
ותוכל, להם.

כט (ט)

(15)

ויתר יעקב לבדו או' א' עוז שנשחיו'
על פכו' קטנים, טcano' לעזריקום, שחביב
עליהם טונם, יותר טונפ', וכל בך' למה, למו
שארון פושטן ורוחן בגול,

כט (ט)

(16)

ויגע בך' ירכוי, נגע בצדיקות ובצדיקות
בנבראים ובנבראות שחן עתרידין עטוד טטנו'
ואיזוח זה, זה דרו' של שטן.

כט (ט)

(17)

ונבא' יעקב שלם הה
עיר שכם אשר בא-רץ כנען בבאו מפקדו ארם ויחן את-פנ' העיר:
ג' ויחן את-הקלת הדשה אשר גטה-שם א-הלו מיד בנו-חמור ט
כ' א-בי' שכם במאה קשיטה: וציב' שם מזבח ויקרא-לו אל אל-ה
ישראל:

כט (ט)

(18)

פירושי, אבל יעקב לא נפל על צוראי יוסף
ולא נשכו', ואמרו רבותינו (מורש אגורה) שהיה
קורא את שמע.

והקשרו, למה יוסף לא קרא קריית שמע
כיוון ששתה קריית שמע היה, שדויחק לומר
שהתקדים או אחר, כי זריזין מקדימים ושעה
אתה לבלם. ועוד מנא לן שקרוא קריית
שמע שעש' המתפלל

ה' ג' א' כ' ו'

(23)

וְלֹקַחַת אֶת־שְׁפִיעָה אֲבָנֵי שָׂעָם וְפִתְחַת עַלְיָם שָׁמָן
כַּבְנֵי יִשְׂרָאֵל: שָׁהַ מִשְׁמָמָם עַל הַאֲבָן הַאַחַת וְאֶת־שְׁמָמָת הַשְׁשָׁה
אֵת הַנּוֹתָרִים עַל־הַאֲבָן הַשְׁנִית כְּתוֹלְדָתָם: מִשְׁשָׁה חֶרֶשׁ אֲבָן פְּתוּחָי
חֶתְמָם תִּפְתַּח אֶת־שְׁפִיעָה אֲבָנָם עַל־שְׁמָמָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִסְבַּת מִשְׁבָּצָות
בְּזַהֲבָב פְּתַשְׁתָּה אֶתְמָתָם: וְשִׁמְתַּחַת אֶת־שְׁפִיעָה אֲבָנָם עַל כְּתַפְתָּה הַאַפְּדָל אֲבָנִי
וְבָרְןָן לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְגַנְשָׁא אַחֲרָן אֶת־שְׁמָמָת לְפָנֵי יְהוָה עַל־שְׁפִיעָה

גּוֹתֵט הַגּוֹתֵט

(23)

וְהַלְּיָל עֲשָׂרָם שָׁגָה בְּבִיטָה עַבְדָּתִיךְ אַרְבָּע־עָשָׂרָה שָׁנָה בְּשָׁתִי
בְּנִתְיָךְ וְשָׁנָם בְּצָאנְךְ וְפְתַלְעָךְ אֶת־מִשְׁכָּרָתִיךְ עַשְׁרָתָן מִנִּים: לוֹלִי
אֱלֹהִי אֱבָן אֱלֹהִים וְפַחַד צְחֻקָּתְּךָ? קַי עַתָּה רִיקָּם שְׁלַחְתָּנִי
אֶת־עֲנֵנִי וְאֶת־יִגְעַשׂ כַּפִּי רָאה אֱלֹהִים וְיַוְיכָה אֲפָשָׁה:

(24)

את עֲנֵנִי וְאֶת־יִגְעַשׂ כַּפִּי רָאה יְרֻמִּיה
אמֶר חַבְיכָה חַרְאָה הַמְלָאָכָה מִזְכָּרָה אֶבֶת,
שְׁכוֹכָת אֶבֶת הַצּוֹלָה טָמוֹן, וְמַלְאָכָה הַצּוֹלָה נְפָשָׁת,
זְכוֹת אֶבֶת הַצּוֹלָה טָמוֹן שנָאָמָר לוֹלוֹ אֱלֹהִי
אֱבָי וְנוֹרָי וְמַלְאָכָה הַצּוֹלָה נְפָשָׁת, את עֲנֵנִי וְאֶת
ינְגַע כַּפִּי רָאה אֱלֹהִים וְנוֹרָי

שְׁבָדָקָה
(24)

(25)

וְרַקְבָּסִי אֶת־הַחַשֵּׁן כֵּה
מִתְבָּעֵת אֶל־טְבַעַת הַאַפְּדָל בְּפִתְعִיל תְּבָלָת לְהִזְוֹת עַל־חַשֵּׁב הַאַפְּדָל
וְלֹא־יַעֲזֵב הַחַשֵּׁן מִעַל הַאַפְּדָל: וְגַנְשָׁא אֶת־שְׁמָמָת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כֵּי
בְּחַשֵּׁן הַמְשָׁפֵט עַל־לִבּוֹ בְּבָאוֹ אֶל־הַקָּדֵשׁ לְזֹבֵל לְפָנֵי־יְהוָה תְּמִיד:

(25)

(25)

(ט) גִּשְׁלָל מְלָךְ שְׁחוֹת לוֹ בְּנוּ הַשְׁלָלָתוֹ
עַל כְּנָטוֹן: ואָמַר הַכֹּן לְאַבְנָן אָמַר אָנוֹ אֶתְחַד גִּשְׁתָּה
הַכֹּל יוֹדְעָם שָׁאלה מִתְהַכְּבָדָן, אֶלָּא כְּשַׁתְּחַדֵּן לוֹ מָקוֹם הַכֹּסֶף שְׁלָרָן חַכְמָה
נְהַנְּנָה לוֹ: קְלָוִים: כְּרַנְנוֹתִים: הַאֲלָהוֹת אֶת־אֲכְרָהָם: חַעֲלִים שְׁוֹאָה' (מִלְאָמָת) וְהַ
אָמָר הַמְבָסָם אָנוֹ מְאָכְרוֹתָם: בְּעוֹן: שְׁנָחָן לוֹ חַבְלָה: אֶלָּא אָמַר אָנוֹ אֶתְחַד גִּשְׁתָּה
בְּיוֹתָךְ חַטְשָׁמָאות אֶתְמָתָה עַל חַטְשָׁמָאות אֶתְמָתָה לְאַנְתָּה לְבָלָם: וְנוֹתָן
וּבְיוֹן שְׁנָנוּן: אֲכְרָהָם בְּנָה אָמַר אֶלְהָוּם: רְבָר בְּקָרְבָּוּ אַלְהָוָה:

אַבְנָה כְּבָדָה
אַבְנָה כְּבָדָה
אַבְנָה כְּבָדָה
אַבְנָה כְּבָדָה

(26)

וַיֹּוֹתַרְךָ יַעֲקֹב לְבָדוֹ, לְבָדוֹ מָאִין בָּא לְוָה הַכָּר
כְּשַׁעֲקָב הַאֲבָנִים. תְּחַת מְרַאֲשָׁוֹתָיו
וְהַשְׁכִּים בְּכָוקְרָן וְמַצָּא אֲבָן וְנַתְבָּצָר: לוֹ הַכָּר
שֶׁל שֶׁמֶן וְיַצְוֹק עַל רָאשׁוֹ, וְחוֹזֵר הַכָּר
וְנַתְמַלָּאת, אוֹז יַדְעָ יַעֲקֹב שֶׁהָרוֹא מִזְוֹמָן לְגַבּוֹת,
אָמַר אַיִן. וְהָרָוי לְהַנִּיחַו כָּאן, וְהָרָה השָׁמָן
שְׁנַמְשָׁחוּ מִמְּנוֹ הַמְשָׁבָן וְכָל כְּלֵיו וְהַמְוֹבָח,
אַחֲרָן. וּבְנוֹיו וְכָל הַמְלָכִים, וְעַדְיָין קוֹלוֹ קִימָת
כָּמו שָׁאָמָרוּ רְזַוְּיל לְדוֹרוֹתֵיכֶם. וְהָוָא כָּד הַשָּׁמָן
שֶׁל צְרָפִית, שָׁאָמָר לְהָאַלְיָהו כָּד הַשָּׁמָן לְאַ
חֶלְחָה, וְהָוָא הַשָּׁמָן שֶׁל אַשְׁתָּוּבְרִיהָ הַגְּבִיאָה,
וְכָשְׁרָאָה יַעֲקֹב כָּךְ שֶׁכָּל הַנִּיסִּים עַתִּיד לְהִוָּה
בּוֹ, סִיבָן אֶת־עַצְמָוֹ וְהַבְּלָאוֹ. כָּךְ מַעֲצָתִי.

גּוֹתֵט הַגּוֹתֵט
וְנוֹחָם

(27)

וְאַנְיָו חַטָּאת וְשְׁוֹאָה בְּמַגְדָּלוֹת אָמַר רַבִּי
וְהַנְּן אָנָי חַטָּאת וְחַווֹת וְשְׁוֹאָה בְּמַגְדָּלוֹת אֲלֹו
תַּלְמִידִי רְגָבָטָם קְרִבָּא אָמַר זְאַי חַטָּאת וְ
בְּנַתְיָהוּ שְׁוֹרִי בְּמַגְדָּלוֹת אֲלֹו בְּנַתְיָהוּ
וּבְחוֹתְמָה:

גּוֹתֵט הַגּוֹתֵט

(28)

וְאָמַר יִשְׂרָאֵל אֶל־יְהוָה

הַבָּה אָנְכִי מַת וְהַנְּהָא אֱלֹהִים עַמְּךָם וְהַשִּׁיב אֶתְכָּם אֶל־אֶרְץ אֶבֶתְיכָם:
כְּ וְאַנְיָנְתָקֵק לְהַשָּׁכָם אַחֲד עַל־אַתָּה אֲשֶׁר לְזַחְתִּי מִן הַאֲמָנוֹי בְּחַרְבִּי

וּבְקַשְׁתִּי:

פָּנָצָת נְעָמָן